

En Enklingen kan ock om qvällen,
 Vik Kusten, glädja sig åt smällen,
 Och kanske jag ett Husfors tar
 Till fröjd på mina gamla dar.

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1828.
 Öfver af Stortorget och Råftrinken.

GS 367

2. 8/8 28.

Enklingens Lifwet.

Som Ungkarl sjöng jag Ungkarlens Wisa,
 Och wiste Ungkarls lifwet prisa,
 Men slutligt ledsen deruppå
 Jag sökte att en Måka få.
 Det lyckades — hon gaf mig handen,
 Och då jag sjöng, att äkta banden,
 Blott skänka nöjen, ej besvär,
 En äkta mannen sällast är.

Nu åren flydde fort som dagar,
 Och glad jag följde Hymens lagar,
 Men kanske uti rättan tid
 Min Måka ledsnade derwid.

Omblytighet wår själ förnär,
Jag förjde, men ej mer jag förler,
Och denna stund jag heligt swär,
Att Enklingelifwet sällast är.

Då jag på äktalifwet tänker;
Det ofta största nöjet skänker,
Men likväl sannas hwarje dag:
Att hon har fred och äfwen jag.
Nog är det bra en Hustru äga,
Men mången Enkling torde säga:
Att äktaståndet har besvär,
Och Enklingelifwet sällast är.

Jag ledsnade wid Ungkarlslifwet,
Jag ledsnade wid detta lifwet,
Som följer äktaståndet åt,
Jag ledsnade wid skratt och gråt,
Och nu jag wet att sätta värde
På det, som Paulus mig lärde:
Det är wäl bra att wara får,
Men sällast den som ogift är.

Som Enkling jag blir emottagen,
Och uti Glickors frets indragen,
Och mången Enka blickar ger,
Som önska jag begärde mer.
Men ej min hand jag mer bortskänker,
Och det min ära icke fränker,
Att friheten jag håller får,
En Enklingelifwet sällast är.

Jag ej till Frun behöfwer säga,
Hur många gäster jag will äga
Wid bordet — Hennes toilette
Ej hindrar från en smakfull rätt.
Min Husmansföll nog sköter bordet,
Och knappt jag hunnit säga ordet,
Hon mat och win till mig inbär,
Och Enklingelifwet sällast är.

Nu är jag nöjd att Enkling wara,
Men jag ej detsför will answara,
Att icke jag kan ledsna wid
Att wara ogift all min tid.